

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals, Can Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

Joseph Garibaldi.

GARIBALDI.

No aném á trassar la seva biografia: per escriurela degudament foren necessaris tomos enters. Senyalarem tant sols los fets més culminants de una vida plena d' esforços que semblan homèrichs y de triufos que semblan mitològichs.

Nasqué á Nissa en 1807, era fill de uns honrats mariners. A l' any 1832, Mazzini 'l gran agitador lo conquistá á la vida política afiliantse al partit de la *Jove Italia*, que fou la llavor de la unitat de aquella península. S' entregá en cos y ánima á la política, prengué part en los primers moviments y tingué d' emigrar á Fransa, perseguit pèls antecessors de Victor Manuel.

De Fransa á Tunez al servey del bey, se disgustá al poch temps y se 'n aná á América.

La seva estada en lo Brasil y l' Uruguay es digna de l' epopeya. Passá anys enters lluytant de la manera

més desesperada, corrent perills immensos, sent mortalment ferit, y batentse cos á cos las més de las vegas. Lo govern de la república del Uruguay salvada ab los seus esforços, volia donarli terras y riquesas y éll respongué:

—No vull res: jo lluyto sols per la llibertat.

En aixó arribava l' any 48: Italia anava á sacudir la tirania dels Borbons y de l' Austria. Garibaldi ab los seus companys de guerra fleta un barco comprat per suscripció, enarbola la bandera tricolor y 's presenta al seu país. No pensa més que ab l' unitat de Italia: veient las tendencias llavors liberals de Pío IX 'l hi ofereix la seva esposa, creyent que 'l Papa podia realisar la desitjada unitat; del Papa acut al rey del Piemont; del rey del Piemont al Comité de defensa de Milan, que l' hi permet alsar un cos de voluntaris. Austriachs y piemontesos fan un armistici, al temps que Roma, després de la fugida del Papa, proclama la República.

Hi acut Garibaldi ab los seus voluntaris, y mentres está operant contra 'l rey de Nàpols, l' expedició francesa amenaça á la ciutat eterna. Retrocedeix y derrota als francesos. Pero aquestos se refan, se uneixen ab ells los austriachs, los espanyols y 'ls napolitans, tots desitjosos de reconquistar Roma y tornarla al Papa. Davant de tants enemichs, Garibaldi 's decideix per un, tria al rey de Nàpols que manava 20,000 homes; l' héroe popular no contava més que ab 3 ó 4,000 voluntaris. A pesar de tot s' hi rebat y destrossa al seu enemich.

Després cap á Roma, sostenint la defensa durant més de trenta dias, trenta dias de combat incessant, fins que 'l número se sobreposa al valor y Roma es assaltada.

Garibaldi vèu qu' encare tremola la bandera tricolor á Venecia, y se n' hi vá travessant lo país al davant de 4,000 homes y 800 caballs.

«Soldats, los diu: fam, fret y sol es tot quan puch oferirvos. Ni pá, ni quartels, ni municions, sinó vigilancia continua, batallas, marxas forsadas y serveys penosos. Lo qui estimi á la patria que 'm segueixi».

Perseguit per tres columnas francesas, voltat pèls napolitans y 'ls austriachs, arriba á la vista de Venecia ab un grapat d' homes, fleta tretze barcas de pescar, pero las esquadras d' Austria l' hi tancan lo pas, pert vuit barcas de las tretze; escapa ab las cinch restants corrent mil fatigas y perills á través del país, y perdent á la seva esposa que valenta com éll, no vá abandonar-lo may.

Aquesta derrota l' obliga á emigrar novament. Se 'n vá á Túnez, de Túnez passa als Estats Units, ahont se guanya la vida fabricant espelmas; y per últim al Perú, ahont torna á emprendre la carrera de marino.

A l' any 57 se presenta á Génova. L' idea de l' unitat de Italia vá guanyant cami: la casa de Saboya l' adopta, y Garibaldi olvidant persecucions y agravis, deixa 'l sèn retiro de Caprera y ofereix la seva esposa al rey del Piemont. Es republicà; pero antes que tot es patriota. Sense patria no pot haverhi república.

Estalla la guerra del 59 y Garibaldi organisa 3,700

A mort l' home més gran del sigle XIX. Lo nom de Garibaldi ompla l' historia contemporànea d' Europa y América, y á l' altra part del mar y á Europa es l' héroe de la llibertat, del desinterès, del patriotisme.

voluntaris ab lo nom de cassadors dels Alps. Al passar lo Tessino deyan los generals de Academia:— Ahont vá sense canons y sense artilleria? Garibaldi respon:—Ja 'n tenen los austriachs. Y en efecte 'ls bat un sens fi de vegadas, los pren material de guerra, liberta á Varese, 'ls arrebatá Como, Bergamo, Lona y Brescia y sense la pan de Vilafranca s' hauria apoderat de tot lo Tirol.

En premi dels seus serveys se troba ab que Nissa, la seva patria, es incorporada á Fransa. Aquell dia vá rompre ab lo conde de Cavour que dirigia la política italiana; pero no ab lo seu ideal.

Obrant pèl seu compte reuneix 1,000 voluntaris, 4,000 fusells y 4 canons, y després de apoderarse de dos barcos se presenta davant de Marsala. Hi arribava l' onze de maig de l' any 60 y l' 6 de Juny, després de haver derrotat al exercit napolità varias vegadas entrava á Palermo y l' isla era seva.

Mentres l' organisa, acaba d' expulsar á l' exèrcit real y 's dirigeix á Nápoli, contra l' parer de Víctor Manuel que volia detenir-lo. Los pobles estavan fanatitzats: al marxar á través de la Calabria, en las casas guarnian ab ciris lo seu retrato, las mares l' hi presentavan als fills perque 'ls benehis y 'ls pagesos contavan que després del combat s' espolsava la brusa roja y queyan las balas que s' havian estrellat contra l' seu pit.

La veritat es que todas las batallas eran victorias per ell, y l' dia 7 de setembre Francisco Joseph fugia de Nápoli per una porta y ell entrava per l' altra, montat en carretella y acompanyat de uns quants oficials no més.

En una plassa hi havia dos batallons formats y ab l' arma carregada. Lo poble consternat vá arremolinarse y veient Garibaldi que l' cotxero 's detenia, vá dirli:—¡Avanti! Y al passar davant de la tropa enemiga, casi tot sol, vá saludarla, y la tropa contestá al saludo presentant armas.

Ab un saludo militar guanyava la capital. Pochs dias després derrotava á Francisco Joseph á pesar dels seus 35,000 homes; y l' dia 7 de novembre Víctor Manuel, lo mateix que volia contenir-lo entrava á Nápoli al costat de 'n Garibaldi qu' en l' espay de mitj any l' hi havia conquistat dos regnes.

L' héroe desinteressat se 'n torná á Caprera, de ahont sortí á l' any 66 per anar á guanyar lo Tirol. Ja 's trobava prop de Trento, quan un armistici entre Austria é Italia vá detenir-lo.—Al any següent fixava 'ls nlls sobre Roma, y l' rey lo posava pres. S' escapava novament de Caprera y tornava á Roma: llavors los soldats de Víctor Manuel, influït per las potencias se l' hi tiravan al damunt y l' ferian á Aspromonte. Per tercera vegada torna á embestir á Roma y es derrotat pels francesos á Mentana.

¡Ah! Per aixó l' unitat de Italia ja era feta. L' imperi de Napoleon III 's derrumbava y Roma queya en poder de Víctor Manuel.

La darrera campanya fou la de Fransa contra 'ls prussians. Aixís pagava l' héroe de la llibertat los agravís que tres anys endarrera havia rebut dels francesos. Sos combats dels Vosgos son páginas de gloria. En aquella guerra desgraciada tots los generals varen ser derrotats méos ell. Ell guanyá l' única bandera presa als prussians. Agradida Fransa, quatre departaments van elegir-lo diputat de l' Assamblea de Burdeos.

Garibaldi se 'n torná al seu país, ahont ha passat los darrers anys de la seva vida, alentant todas las manifestacions liberals de Europa.

La seva mort ha omplert de dol á Italia, á Europa y al mon enter. La veritat es que homes com Garibaldi de un valor inagotable, de un cor immens y de un patriotisme sense exemple, honran y glorifican al sigle que 'ls ha vist neixe.

P. K.

ELL Y JO.

CONFIDENCIAS DEL GEGANT DE CA LA CIUTAT.

o, soch jo... per supuesto. Y ell ¿saben qui es? La veritat; me fa tant y tant fástich, que hasta 'm dono pena y m' esgarri-fó d' anomenarlo. Pero vostés ja l' coneixen; vaya ¡pues no l' han de coneixel!

¿Qui no coneix al inclit fundador de la partida de la porra, al home de més tupa d' Espanya, al polítich que quatre dias endarrera declarava una cosa al Senat y ara 'n fá un' altra que s' assembla tant á n' aquélla com un ou al cap de 'n Martínez Campos?

Vaja, casi bé ja ho he dit: parlo de 'n Sagasta. ¡Jesús, María, Joseph!

Pues, si senyors; no poden figurarse lo antipátich que se 'm ha fet aquest home.

Aixó no vé d' ara, la cosa vé de lluny; pero d' un

quan temps á aquesta part m' ha anat creixent de tal modo la tirria que l' hi tinch, que voldria trobarlo qualsevol dia d' aquestos pe l' curs de la professó, per dirnhi quatre de ben gegantescas.

Y no es que jo signi dels de 'n Balaguer, ni proteccionista, ni res d' aixó. Nim' está bé ficarme en insignificancias d' aquesta mena, ni encara que pogués me pendria la molestia de fer cas d' un enemich, que si 's fica sota meu, no es capás de ferme ballar.

L' origen de l' antipatia es un altre. Potser vostés no s' hi han fixat; pero jo si, y per aixó 'm cou la llaga.

Lo senyor Sagasta ¡Jesús, María, Joseph! s' ha empenyat en assemblarse'm, en imitarme, en fer tot lo que jo faig.

Tinguin la bondat de meditarho una mica y veurán desseguida la estranya similitut que hi ha entre ell y jo.

Cada vegada que surto al carré, ja se sab: las trampas van á prop meu. Aixó si no es gaire agradable, no deixa de fer cert bombo que dona molta importancia á la persona.

Pues bé: no ha sortit cap vegada 'l senyor Sagasta ¡Jesús, María, Joseph! á lluir lo garbo per aquestos mons de Déu, que no s' hagi vist al costat seu lo mateix; trampas y més trampas. Tant es aixís, que casi bé totlo seu modo de governar se reduheix á un sol principi: tramejar, anar tirant y surti lo que surti.

¿Qué tal? ¿Van veient una mica la cosa? Jo, per causas que no conech, perque no sempre las testas coronadas saben lo que 's fan, porto á la má, com vostés haurán observat mil vegadas, un paper cargoladet, que per cert me fa molta companyia, pues molts cops pe l' curs de la profesó no sabria que ferme de las mans.

Lo senyor Sagasta ¡Jesús, María, Joseph! va adonarse d' aquest detall, y ¿si? á imitarme desseguida. Vels 'hi aquí que fa una pila de mesos que roda per aquí portant á la má, ben cargoladeta, la llista de las pre-mesas que va fer á la oposició.

No tinguin por que descargoli may lo paper ¡Cóm que jo no ho faig!

Alguna ánima compassiva, ab un zel que l' hi agraeixo, va tenir la excelent idea de ferme acompanyar per una comitiva de nanos, á fi de fer ressaltar la respectable altura de la méva individualitat.

Ja tenim altre cop lo senyor Sagasta, ¡Jesús, María, Joseph! disposat á parodiarme de la manera més des-graciada del mon.

Busca d' aquí, busca d' allá: s' ha format una companyia de nanos, vulgo *diputats de la majoria*, que l' secundan perfectament, y que l' fan semblar més alt y digne d' admiració.

A mi la gent me saluda tirantme ginesta. Ell permet las adulacions de la trepa ministerial, fentse tirar flors y alabansas pe 'ls seus periódichs.

Jo vaig seguit del drach, que fa la por á la gent. Ell vá seguit de 'n Camacho, que fa més por que déu drachs.

A mi m' acompanyan banderas de todas classes y de tots colors.

La companyia d' ell es un conjunt abigarrat, dintre l' qual s' hi veuhen més banderas que á ca'n Medina.

¿Volen una usurpació més visible, més tremenda, més irritant? ¿Volen una imitació més ridícula de la méva personalitat?

¡Ah! Aixó m' afligeix, me posa de mal humor.

Avants m' aconsolava una mica, al sentir que tots los vehins de la casa hont estich ne deyan mal; pero are ni aquesta alegría tinch.

Tots los estadants actuals, desde un senyor gras ab unas patillas monumentals, que vé á representar l' amo, hasta uns homes que cada dia surten á cassar gossos ab uns carretonets, tothom té per un gran personatge al dítxós Sagasta, ¡Jesús, María, Joseph!

¡Si expliques todas las ideas lúgubres que per aquesta causa han crusat pe l' meu cap! ¡Si referis los plans estrambótics que de vegadas he concebut!

Pero are no pot ser: ja 'ls hi contaré un altre dia. Allá veig veni l' camalich que 's prepara ja á rebregarme la túnica, pera ferme voltar una estona pe l' curs de la professó.

A propósit... ¿Qués 'ni jagan que are, en aquest moment, l' Alonso Martínez també 's disposa á fer ballar al President del ministeri pe l' curs de la política?

Ja ho veuhen. ¡Hasta en aixó m' ha de imitar!

FANTASTICH.

ÓQUILA D. Víctor! Al últim ha fet lo que devia. Las personas que com en Sagasta faltan descaradament á las sévas promesas son molt criaturas.

Y á las criaturas se las envia á dida.

M' ha agradat, D. Víctor á fé de Déu, m' ha gradat pèl salero que ha demostrat. L' home polítich ha de anar ab lo cor á la má, y vosté que té una vida plena de lealtat y conseqüencia, no podia faltar á lo qu' esperavan de vosté Catalunya y la llibertat.

Los seus discursos nets, clars y resolts significan qu' encare hi ha homes que en un moment donat, y per salvar al país, saben sacrificar las amistats de tota la vida, quan aquestas amistats son perillosas.

Ademés, vosté ja es prou gran y á n' en Sagasta l' hi pot dir:

Nos valemós más que vos. Vosté se 'n dú la bandera del partit, y 'n Sagasta 's queda presoner de guerra del general Martínez Campos.

En García Oliver, diputat per Mataró estava malalt fins al punt de no poder anar á Madrid á votar contra l' tractat de comers ab Fransa.

Pero no ho ha estat per anarhi á parlar en favor del vot particular de 'n Torres.

Encare que jo crech que are ho está més que may. Un fabricant y un catalá que se 'n vá á apoyar als libre-cambistas té d' estar molt malalt á la forsa.

En Sagasta vá tenir la barra de dir en plé Congrés que lo que havia declarat en lo Senat y lo que demana l' vot particular del Sr. Torres era una mateixa cosa.

En efecte: al Senat vá dir que al méos per déu anys quedaria en suspens la base quinta; y ab lo vot particular de 'n Torres dintre dels cinch anys s' admet la primera rebaixa, y al cap de cinch més la segona y última.

En Camacho vá ser més franch. Aquest vá dir net y clar que l' vot de 'n Torres era el restabliment de la base quinta.

Paraulas de 'n Sagasta qu' en Balaguer l' hi vá tirar á la cara:

«Los que venen al govern á plantejar lo contrari de lo que digueren en l' oposició, aqueixos olvidan las sévas promesas, faltan á la seva paraula, renegan de la seva historia, defraudan las esperansas del país y l' enganyan.»

A l' any 65 pronunciava en Sagasta aquestas paraulas.

De modo que l' Sagasta de 1865 condemnava al Sagasta de 1882.

En lo Saló de conferencias: Un diputat catalá que aquestos dias dona la rahó als libre-cambistas, embesteix á un altre diputat de la mateixa provincia qu' ell representa, que á pesar de haver sigut molt amich del primer, en aquesta qüestió vota en contra d' ell.

—¿Qui l' hi ha fet diputat á vosté? l' hi diu aquell. ¿Qué per ventura no m' ha de agrahir l' acta?

—¿Ió?... ¿Qué no sab que 'm vá costar quatre mil duros?

En méos de quinze dias en Sagasta ha perdut l' apoyo dels constitucionals més antics y més notables. L' espasa del general Serrano.

La benevolencia de 'n Moret, de 'n Castelar y de 'n Martos.

Ja no l' hi queda res més que una perdiu que vá regalarli donya Isabel II y l' collar que l' hi ha posat en Martínez Campos.

Los toreros quan se retiran del ofici 's tallan la queta. En Sagasta aviat s' haurá de tallar lo tupé.

La Vanguardia publica tandas de telegramas qu' esparveran.

«El Sr. Sagasta ha dado l' última estocada al Sr. Balaguer.»

Pero Sr. Vanguardia, per mor' de Déu, miri be lo que ha succehit y digui la veritat.

En Sagasta volia donar una estocada á n' en Balaguer, es cert; pero vá donarla en os, l' espasa vá saltar y vá clavarse sobre l' mateix Sagasta.

Hasta los gavilanes.

Per lo demés la Vanguardia ja s' hauria de cambiar lo nom. A la Vanguardia del partit are com are hi vá en Balaguer.

Los que fan la contra al diputat de Vilanova no ván á la Vanguardia, sino á la qua, ab los rancheros.

Un ganader de toros, lo Sr. Ripamilan, vá ser seqüestrat. Poch després vá trobarse l' seu cadáver en-sit á punyaladas.

Fins en aixó dels seqüestros la situació fusionista se sembla á la situació de 'n Cánovas.

Lo govern libre-cambista 's fá coneixe en tot.

Tracta ab los tenedors de la deuda espanyols y 'ls escanya tot lo que pot.
Tracta ab los tenedors extrangers, y 'ls dona tot lo que demanan.
¡Y viva 'l patriotisme!

Una reflexió política.
En Martínez Campos será sempre la pesadilla de 'n Sagasta.
A Sagunto vá derrotarlo.
Y fins set anys més tart no ha lograt posarlo prés dintre del ministeri.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Prédica del rector de Vilademar (Girona) «Sè que moltes noyas de la població que están á fora, 'l dia de la festa-major volen venir á celebrarla en companyia dels seus promesos y aixó es un verdader pecat d' escándol.» Y jo que 'm creya que 'l pecat d' escándol lo feyan los rectors que viuhen sols, enterament sols... ab la majordona!

L' escena que vaig á referirlos passa á Pica-moixons, poble de las inmediacions de Valls. S' havia mort un pobre home y la seva viuda 's presenta al rector per ferli di 'l bè, portantli 'ls ciris corresponents.—¿D' hont son aquests ciris? pregunta 'l rector.—De casa 'l Serapí qu' es 'l únich que 'n ven.—Donchs ab aquests ciris es impossible dir la missa pèls vostre marit.—Y donchs ¿cóm ho farè pobra de mi!—No 'us apureu que jo 'n tinch uns de ciris que no profanan l' altar. La pobra dona en lo trastorn del moment vá comprar los ciris al rector y la missa vá dirse.

Apa, Sr. Camacho, aquí tèn un industrial que de segur no paga contribució.

VARIACIONS.

—Los obrers d' Andalusía se 'n entornan cap á Orán.
—¿Alla hont los Krumirs los cassan, menjánse 'ls escabèixats?
—Si senyor: al cap y al últim, venen á quedarse iguals.
De 'n Bu-Amema á en Camacho, ¿quina diferencia hi ha?

—Lo senyor Sagasta pensa dar cinquanta mil dures á la nostra antiga reina, la ilustre donya Isabel.
—¿Y 'l Congrés?...—Dirá que 'ls dongui.
—¿Y 'l país?...—Picant de péus.
—¿Y vosté?...—¿Que vol que diguill
Que vamos muy bien, muy bien.

En molts pobles las tormentas hi han causat tants y tants danys, que han demanat al ministre que 'ls ajudi ab a'guns rals. Veyám que dirá en Sagasta...
—¿Si 'l govern poguès donar tant sols cinquanta mil duros!
Pero... ¡ca, si no tèn un clau!

—Los diputats de Valencia, libre-cambistas dels bons, ara venen y demanan protecció pe 'l seu arrós.
—Dupto que 'l govern ho fassi.
—Pues ho farà, si senyor: casualment 'l únich cuydado que tèn, es defensar l' arrós.

Está ja fora de dupte que 'l simpàtic Balaguer se 'n vá de la majoria, per no tornarhi may més. No ha volgut que en la seva auca algun redolí diguès:
Va con malas compañías,
Y per xó ha fet lo que ha fet.

—En Sagasta vá prometre, al ferse 'l famós tractat, no establir la base quinta, y ara la base vá avant.
—Donchs ¿s' ha fet libre-cambista?
—No senyor: sols ha probat que per ministre dels xinos es un modelo acabat.

—Casi bè tots los polítichs que saben enrahoná un poch han deixat lo ministeri, passantse á la oposició.
—¿Donchs en Sagasta es á terra!
—No senyor: encara tèn 'ls bous.
—¿Qui 'l hi queda?...—Tots los párvuls que ja saben dir sí y no.

No matarás, ha dit sempre lo quint manament que hi ha en lo códich que governa als católics cristians. Donchs aixó en la base quinta está del tot cambiat.
Matarás (diu en resumén) la producció nacional.

—Ja ha tornat á veni 'l Corpus, ab los seus antichs encants; ja las trampas se passejan

per la gran ciutat comptal.
—¿No més ván per Barcelona?
Y allá á Madrid, ¿que no hi van?
—Home, d' allí no se 'n parla: per Madrid hi van tot l' any.

L' Albareda ara voldria que 'l ministre de Foment paguès als mestres d' estudi, perque anessin més corrents.
—¿Ves si fós d' ells si voldria que 'l Albareda 'm paguès!
—¿Saben ab qué 'ls pagaria?
Ab sal, qu' es 'l únich que tèn.

Asseguran alguns sabis que sortirà dintre poch una horrible estrella ab qua, que farà á bossins lo mon.
Aquí no 'ns fa pas cap falta per fernos aná enrenou.
—¿Volén pitjò estrella ab qua que la ditxosa fusió?

C. GUMA.

Garibaldi en lo testament ha deixat una clàusula ordenant als seus fills que cremin lo seu cadáver, recullint las cendras y depositantlas dintre de una urna, las guardin sota una acacia de l' isla de Caprera.

Los neos s' esborronarán de que pugua haberhi un home que mani cremar lo seu cadáver.

Y á pesar de tot, tractantse de 'n Garibaldi, l' únich que senten es no haverlo pogut cremar de viu en viu.

La Gaceta de Madrid ha publicat un decret rellevant del mando de una brigada, al brigadier Castellví, fill del infant D. Enrich.

Y 'l decret es sech com una pedregada d' istiu. No hi ha siquiera aquella frase que usava un jove que havia deixat la livita á un company, lo qual necessitant diners vá empeyarla, si bè després vá anarla á treure.

Lo jove vá respondreli:—«He recibido la levita y quedo plenamente satisfecho del celo y la lealtad con que la has desempeñado.»

Al brigadier Castellví no l' hi diuhen res d' aixó.

Un periódich ha dit que 'l govern de 'n Sagasta es un govern del sistema Ripert, per la rahó de que quan l' hi convé vá pèls rails de la legalitat y quan l' hi convé se 'n separa.

No es cert: pèls rails de la legalitat no hi vá may. Si per cas, vá pèls rails de la tranvia conservadora.

La diputació catalana está dividida. Los uns, com en Balaguer, renyeixen totalment ab lo govern.

Los altres com en Baró se 'n separan en la qüestió económica; pero en la qüestió política encare 'l se-gueixen.

Los altres com en Maciá, s' abstenen de discutir y de votar.

Y finalment los qu' están al costat de 'n Pere Anton Torres, votan lo restabliment de la base quinta.

Un metje deya: —¿En Pere Anton ha dit? Donchs ja sè la malaltia que té la diputació catalana: una *pere-antonitis aguda*.

En Baró vá calificar lo vot particular del Sr. Torres de una manera acabada.

Considerant qu' es l' establiment del libre-cambi, no hi ha més diferencia sinó que 'ls libre-cambistas voldrian posarlo en sis anys y 'n Torres ab déu.

Es un veneno: los libre-cambistas voldrian fénse'l pendre ab sis pildoras, y en Torres en déu.

Però tant ab sis com ab déu mata de la mateixa manera: no es qüestió sinó de que la agonia siga més ó ménos llarga.

Paraulas de 'n Sagasta: —Déixim en pau lo Sr. Balaguer.

En Sagasta fa com los gossos: quan tenen l' os á la boca, deixéulos en pau. Si algú 'ls diu alguna cosa roncan.

Per supuesto, no era ós sinó carn lo qu' en Balaguer vá conquistarli recorrent tot' Espanya y des-pertant l' esperit liberal per tot arréu.

Però la carn ja l' ha consumida tota, y no l' hi queda més que rosegat l' os.

Aixó sí, deixéulo en pau. Bé prou que hi quedarà per sempre més, perque

políticament aviat l' hi posarém aquellas inicials de cementiri.

E. P. D.

La fusió no es ja fusió, ni semi-fusió siquiera. S' ha tornat una *fusa* ó una *semi-fusa*.
—¿No saben lo que son las fusas y las semifusas en música.
Las notas que 's cantan més depressa.

A Andalusía hi ha fam. A Catalunya los treballs amenassan paralisarse. Los industrials de casi tota' Espanya no poden pagar las exageradas contribucions que 'ls hi ha posat en Camacho.

Y en Sagasta proposa que regalém un milió á l' any á donya Isabel II.

Sagasta se farà sempre célebre per aixó dels milions. En temps de la revolució dos milions; en temps de la restauració un altre. Total tres apóstols: los dos primers eran Sant Pere y Sant Pau; l' últim es Judas.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Di-sap-te.*
 2. Id. 2.ª—*Mes-tre-ssa.*
 3. MUDANSA.—*Nau-Neu-Niu-Now.*
 4. TRENCA-CLOSCAS.—*Serrallonga.*
 - 5.—GEROGLÍFICH.—*Assia es un punt calit.*
- Han endavinat totes cinch solucions los ciutadans Patatam y Llambrochs; N' han endavinadas 4 Un noy de profit, Regalao y N P R.; 3 Madozell de Cabrera, Quatre quartos, Sambomba y Un ex-ministre; 2 Un bon noy, A. y Conchita y E. Calaf; y 1 no més Pau Partera

XARADA

Ahir vaig dir á la Quima:
—¿Quants tot veig en lo teu cell
dos al Pere que t' estima
¿cóm pot desferse aquest *prima*
volguent ton pare al Manei?

PAU SALA.

ANAGRAMA.

Pèl mes de tot vol anar
en Tot á la Satalia
á menjarhi un bon dinar.

HPESOI STOP.

TRENCA-CLOSCAS.

¿Tè set rals Coli?

Formar ab aquestas lletres lo nom de un poble de Catalunya.

LLARCH Y PRIM.

GEROGLÍFICH.

L
I
N
I
O
F
A
L
A
F
O
R
I

LLARCH Y PRIM.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

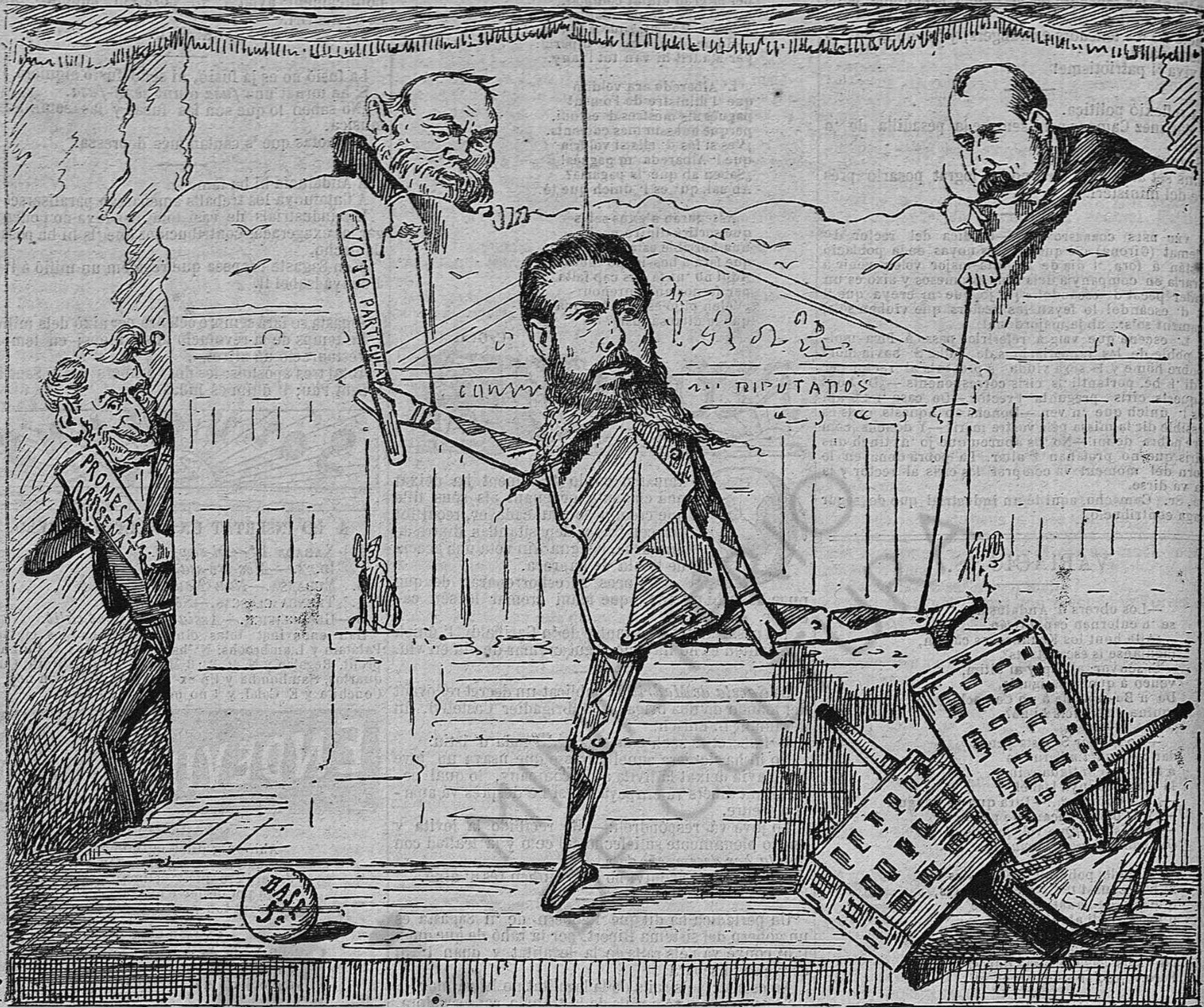
Han enviat xarades ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pere Habano, Llarch y Prim, Un Semolero, Titaina, Pau Creus, N. P. R., Joan de l' Os y Salabruch.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans T. de Secá, Tomas Moro, Bartrol, Un Ninot de Palla, Un Tarot-Lirot, Sambomba, Madozell de Cabrera, Noy de profit y Pauhet Xarraire.

Ciudadá Xicarrinyo: La mudansa arreglada podrá insertarse.—A. y Conchita.—Insertarém lo gerooglílich.—Quatre quartos: Idem logogrifo y rombo.—S. S. S.: Idem lo seu logogrifo.—J. S. C.: Llissa de munt: No ho havém entés prou clar.—J. Borel y A.: L' epigrama: no 'l sabém veure.—Mariano: Anirà una conversa.—P. Canyellas: No val la pena de mencionarlo; per aixó moltes gracias.—F. Coli: La primera poesia es molt incorrecte: la segona ja l' haviam rebuda y la publicarem.—Loló y Mimi: Insertarém la mudansa.—La Societat Alella: Ja varem parlarne en lo número anterior.—Llarch y Prim.—Publicarém lo que 'ns ha enviat.—Menut de ca'n Taps: Idem logogrifo.—L. B. Arenys: Del fet que 'ns menciona es millor que 'n presentin una queixa á la direcció del carril.—C. Pals: Insertarém lo trenca-closcas.—Ciudadans A. V. Valls y M. S. Escala: Quedan complascuts.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23

Mentre 'l públich extasiat
contempla funció tan maca,
l' altra 's fica á la butxaca
las promesas del Senat.

DISCURS DE 'N BALAGUER.-Comentaris.

Ja no pot aná á l' esquerra
perque es presoner de guerra.

En Sagasta en la ratera:
D. Víctor ab la bandera.

Com que Catalunya 'l vol
Balaguer no 's queda sol.